

gen om ophævelse bør følge lokalplanforslagene ved deres behandling i Skov- og Naturstyrelsen, således at eventuelle forudsætninger for ophævelsen kan indarbejdes i lokalplanen.

Bestemmelsen i § 69 er udtryk for et ønske om at opnå en administrativ forenkling, ikke at svække beskyttelseshensynet. Det vil derfor fortsat være lovens hovedregel, at fravigelse af lovens beskyttelseslinjer sker ved dispensation fra amt henholdsvis kommune og med klagemulighed til Naturklagenævnet.

Som eksempler på, hvilke sagstyper, der behandles efter § 69, kan nævnes lokalplanlægning for byudvikling med udstykning og bebyggelse af en række ejendomme, hvor beskyttelseslinjer berøres, eller for enkelt større rækkehusbyggeri eller et feriecenter, hvor der senere vil kunne opstå sager om garager, tilbygninger, skure, bygningsændringer, og hvor der bliver tale om en administrativ lettelse for de lokale myndigheder og de berørte lodsejere eller lejere, hvis linjen ophæves eller reduceres. Derimod behandles ekstensivt udnyttede arealer til en golfbane, et idrætsanlæg, en deponeringsplads eller lignende, ikke efter disse regler, da der ikke løbende er behov for tilladelser til nybygninger eller nye anlæg. Med den foreslåede bestemmelse i stk. 3 vil der i alle sager blive taget stilling til, om afgørelsen om ændring af en beskyttelseslinje kun skal gælde for den konkrete lokalplan, eller om linjen er endeligt ændret eller ophævet indenfor lokalplanområdet.

Hvis miljøministeren afslår at ophæve en beskyttelseslinje af naturbeskyttelsesmæssige grunde, fordi ophævelse vil stride mod de naturbeskyttelsesmæssige eller landskabelige værdier, som beskyttelseslinjen efter loven skal beskytte, vil Naturklagenævnet normalt anlægge samme restriktive holdning til en ansøgning om dispensation. Derimod vil et afslag på at ophæve eller reducere en beskyttelseslinje med den begrundelse, at sagen skal behandles efter hovedreglen om konkret dispensation med klageadgang til Naturklagenævnet, ikke have betydning for nævnets vurdering af sagens indhold og muligheden for dispensation.

I praksis anvendes § 69 om ophævelse også til generelt, dvs. uden at der foreligger en konkret lokalplan, at revidere beskyttelseslinjer, f.eks. i udbyggede områder - måske i en hel kommune, hvor linjerne fastlægges i et nyt reduceret forløb tilpasset eksisterende bebyggelse. Denne mulighed forudsættes opretholdt.

Efter den eksisterende § 69, stk. 4, skal miljøministeren efter anmodning ophæve de udvidede klitfrednings- og strandbeskyttelseslinjer på visse arealer i byzone under visse nærmere betingelser om den hidtidige planlægning for disse arealer. Ordningen, der

blev indsat ved lov nr. 282 af 12. maj 1999 som en overgangsordning, gælder for ansøgninger indsendt inden august 2006.

Med ændringsforslag nr. 40 opretholdes ordningen, men det foreslås, at det fremgår direkte af loven, at bestemmelsen rent teknisk ophæves i 2006, jf. lovforslagets § 5, stk. 2, når ordningen efter lovens indhold ophører. Forslaget tilsigter ingen realitetsændring af bestemmelsen.

Til nr. 41

Bestemmelsen om afmærkning af klitfredningslinjen og løbende revision fremgår af § 8, stk. 6, i den gældende lov. Bestemmelsen foreslås sammen med den gældende bestemmelse i § 69, stk. 2, om strandbeskyttelseslinjen samlet og videreført i en ny § 69 a.

Som det fremgår af bemærkningerne til §§ 8 og 15 om klitfrednings- og strandbeskyttelseslinjen, er de udvidede beskyttelseslinjer fastlagt efter de i den hidtidige lovgivning fastsatte nærmere principper.

Det er i de foreslåede bestemmelser til § 8 og § 15 præciseret, at beskyttelseslinjerne er fastlagt ved ministerens bestemmelse efter den hidtidige lovgivning. Efter forslaget til ny § 69 a, stk. 3, vil de samme kriterier blive fulgt ved en revision af linjerne. Det vil sige, at beskyttelseslinjerne vil blive fastlagt ud fra en basislinje, der for klitfredningens vedkommende er strandbreddens inderste grænse og for strandbeskyttelseslinjens vedkommende begyndelsen af den sammenhængende landvegetation.

Beskyttelseslinjen fastlægges 300 m fra basislinjen, i sommerhusområder dog 100 m. Hvor området er berørt af bebyggelse, kan linjerne fastlægges nærmere kysten end de nævnte 300 m eller 100 m. Dog fastlægges klitfredningslinjen ikke nærmere end 100 m fra basislinjen, hvis der er klitdannelse i området.

For strandbeskyttelseslinjen anvendes endvidere den forståelse af »begyndelsen af den sammenhængende landvegetation«, som Naturklagenævnet har anlagt. Nævnet har truffet afgørelse i et par sager om forståelsen af dette kriterium, bl.a. ved strandengskyster hvorefter strandenge ikke i deres helhed kan antages at være omfattet af strandbeskyttelseslinjen. I en afgørelse fra 1998 har nævnet samtidig taget stilling til det arbejdsgrundlag om linjens fastlæggelse, som Strandbeskyttelseskommissionen har lagt til grund for indstilling til miljøministeren.

Strandbeskyttelseskommissionen har på denne baggrund lagt til grund, at basislinjen i strandenge, der ikke er inddigede, fastlægges i grænsen for den sammenhængende landvegetation, det vil normalt sige middelvandstandslinjen. For dybe strandenge er an-